

Sequitur nunc annus MCLXXIV, Ænobardi Cæsaris expeditione in Italiam celebris. Hanc in rem Cæsar varios per Germaniam Principum conventus habuit: primùm Aquisgrani pridie Calend. Aprilis; deinde Neomagi, ubi inferioris Rheni Principes & nobiles iuramentum expeditionis Italicæ dicere iussit. Inde ad Mosellam regressus Cochemij festum Pentecostes egit, celebratoque Wivelinburchi Principum conventu, Ratisbonam festo Joannis Baptistæ venit. Extrema Imperatoris cura erat cum instructissimo quàm unquam exercitu Italiam perdomare: ne bellum hoc, quod tanta gloria ab Ottonibus, D. Henrico, Lothario, ceterisque Imperatoribus gestum, ipse, qui Carolum M. sibi exæquandum sumpserat, affectum magis quàm confectum relinqueret. Jam enim totius Lombardiæ & Italiæ urbes prope conspiraverant, armatæque stabant adversus Imperatorem. Mandatum contrahendi Saxonicum exercitum, educendique, Henrico Leoni datum.

Igitur exeunte Junio, postquam Ratisbonæ exercitus ex omnibus Imperij provincijs convenerat, processum in Longobardiam; transcensisque Alpibus, civitates quædam in deditioem acceptæ, castraque Alexandriæ admota; ad quem tota ferè hyeme hæsit Imperator, donec ingenti clade suorum obsidionem solvere, & transmissio Pado, Papiam confugere coactus est. Is verò cum undique inclusus obsessio similis teneretur, destinatis in urbem legatis, reconciliationem cum Pontifice se petere ostendit. Missi in hanc rem tres Cardinales, viri sapientissimi, Ostiensis, Portuensis, & D. Petri ad vincula. Actum de pace, sed incassum; quòd Cæsar ea exigeret, quæ nulli hæcenus concessa erant: fatisque apparebat hæc simulatè agi, dum auxilia ex Germania accederent.

Annus Christi 1175.

Alexandri III Pont. 16.

Friderici I. Reg. 24. Imper. 21.

Evergisi Ep. Pad. 16.

Dodechin.

Ursberg.

Otto à S.

Blasio.

Sigonius.

Arnoldus

Lubec.

Albert.

Stad.

Henricus

Leo in

belli cum

Imperat.

societa-

tem veni-

re detre-

ctat.

Multum per hæc, quemadmodum Ursbergensis & ceteri scribunt, obturbavit Imperatorem Henricus Leo Dux Saxonie nostræ; postulatus enim ab Imperatore in societatem belli, non accessit, quòd obtenderet ætatem laboribus fractam; aurum interim argentumque ad belli expensas largè obtulit. Alij præterea religione deterritum verius tradunt detrectasse cum Imperatore, diris à Pontifice devoto, impium bellum gerere. Quare cum infimis precibus adduci non posset, ipse Imperator Ducem adiit, multis exponendo sanguinis propinquitatem, fidam hæcenus operam sibi præstitam in omni bello, beneficia, quibus à se exornatus esset, plura etiam pollicendo, & nunc minis, nunc obsecrationibus versando animum Ducis; quibus cum nihil impetra-